

ion drăgușanul

cântecele

ion drăgușanul

c â n t e c e l e

Colecția „Mircea Streinul”
Editura „Mușatinii”
Suceava
2011

Editori:
Consiliul Județean Suceava
Președinte: Gheorghe FLUTUR
Vicepreședinți: Vasile ILIE, Daniel CADARIU

Centrul Cultural „Bucovina“
Manager general: Sever DUMITRACHE

Coperta:
Maria RUSU

Grafica:
Radu BERCEA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

cântecul cântecelor

am căutat și am căzut învins,
nu întâlnisem aurele sfinte,
ci doar simboluri sacre, ireale,
neferecate încă în cuvinte,
și fără voia mea m-am fost desprins
prin deslușirea cântecelor mele
de dincolo de cer, rănit mortal
de sulița oștirilor rebele

de îngeri triști, și ei desprinși, se pare,
din armonia cosmică, divină,
pe când silabe înjghebau poeme
din pietrele căzute, din lumină,
și am cântat, apoi, în vârful de munte,
și-am mângâiat cu degetele norii
scriind pe cer și desenând contururi
de zodii cu-mpliniri aleatorii

fără să-mi pese că mă pierd prin cântec
în mult prea pământești vremelnicii,
că mă abandonez cu voluptate
doar timpului cu zvâcnete târzii,
că mă devoră timpul cu cruzime,
deși m-aș smulge din acele fălci
care desprind din calma deslușire
cu lăcomie-nsângerate hălci;

am căutat și iată că mă aflu
mai fără sens, mai fără năzuințe,
cu trupul ostenit de dus pe cale
povara unei cosmice ființe
aprinsă-n mine doar ca scânteiere,
ca licăr iluzoriu și difuz
din care-au scăpărat cu disperare
doar cântecele mele, un refuz

brutal al celor care mai există
în trufașă, dar scurta existență
de închinări, de rugăciuni umile,
care cerșesc o stranie clemență;
nu-s vinovat, nu mi-am dorit să fiu,
în temnița din trup din întâmplare
m-am prăbușit și, cum n-avusem aripi,
am tot rămas în trupu-mi închisoare

doar bandajând cu cântece prin mine,
sperând să-mi crească aripi și să zbor
spre ce-i nedeslușit, spre veșnicie,
cu necuvânt cuvântul să-l însor
și să-l transform în rună, în totemul
celui din urmă stâlp zodiacal,

cel înlesnind definitiv întoarceri
în ce e nenumit, dar ideal,

dar teamă mi-i și chiar revoltă mi-i
că-n cântecele mele zac povară
prea multe deslușiri și vechi cuvinte
ce le trăiesc masiv și le omoară,
deci am să tac, voi tot clădi tăcere
între pământ și cer și mai departe,
dumnezeirea însăși e tăcere,
de-aceea ce aude-n sfântă carte.

cântecul nopții

culegătorul de zâmbete s-a ivit în oraș,
își făcuse din cer o desagă subțire,
fulguise o iarnă cam anemic și laș
doar atât încât urmele lui să le-nșire,
iar noi, șiruri lungi de copaci desfrunziți
de zâmbete, de speranță și viață,
eram siguri de noi, hibernând fericiți
sub cătușa aceea de pustiuri și gheață;

va veni primăvara – ne doream în ascuns –
vor înmuguri zâmbete noi și tenace;
era frig prin oraș, cețuri reci ne-au străpuns
până în suflete cu o ură rapace,
iar dincolo de noi primăvara pândea
ca o boare anume doar de tainice șoapte;
ca un licăr prelins dintr-o umedă stea
culegătorul de zâmbete s-a fost stins. Și e noapte!

cântecul zilei

s-a dus și umbra zilei care-a fost
și s-a pierdut în beznele finale,
o nouă zi nici nu-și mai are rost,
în van o cheamă buciul cu jale,
în gol cad frunze galbene, uscate
de parcă cerul lunecă în gol
și moare ce a fost eternitate
prin ce-i numai vremelnice rostogol

și nu-mi mai amintesc de ziua dusă
și nu-mi mai pasă că s-a și pierdut,
prin univers, de-a pururea răpusă,
mai rătăcește ziua de-nceput
ca o scânteie cosmică, deplină
de ardere flămândă pe vecii,
ca roua de sub brume prin grădină,
ca pustiirea iernilor pustii;

și se-nvelesc omături ireale
în viscol potolit și în îngheț
când înțeleg că nu există cale,
că totu-i fără rost și fără preț,
că, rătăcit într-un amurg anost,
numai înghețul sufletul îmi scurmă:
s-a dus și umbra zilei care-a fost
și s-a pierdut în beznele din urmă.

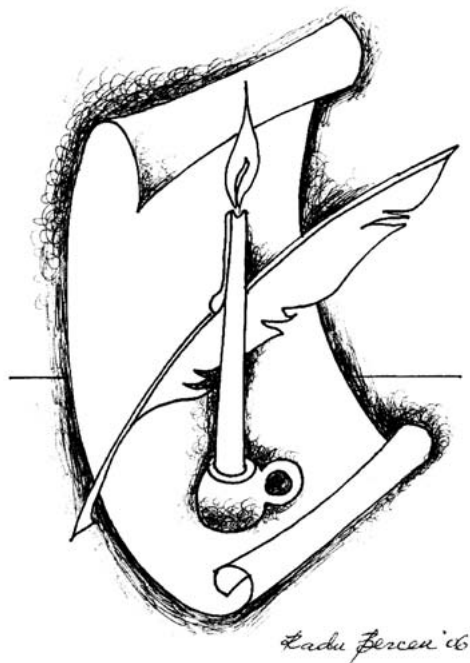

cântecul regăsirii

am existat, am făptuit păcate,
am aruncat mereu cu barda-n cer,
dar nu regret, mi le asum pe toate
și le socot un fel de giuvaer,
o amuletă, un stigmat anume,
pe care-l port înfiorat în piept
când trufaș calc pe ierbele din lume
să fiu bătut cu pietre pe nedrept;

când am greșit, m-am pedepsit pe mine
și-am ispășit nefericit de mult,
deci nu mă tem de judecăți divine
și, chiar dacă nu vreau să te insult,
ia seama, Doamne, voi sosi îndată,
cu demnitatea mea de muritor
să-ți cer să te decizi dacă-mi ești tată
sau doar înstrăinat judecător,

nu-mi cere, deci, să cad în umilință,
să ling pe trepte, chiar dacă sunt sfinte,
căci te-am trăit mai mult decât credință
drept suflet răstignit peste cuvinte!

cântecul mucenicilor

am întâlnit vreo câțiva mucenici
care-au trăit frumos pentru frumos
și i-am chemat cu disperare-aici,
în timpul meu urât, primejdios,
ba încropisem chiar și niște trepte
să țină loc de templu și altar
sub streășina pădurii înțelepte,
la rădăcina sfântului stejar;

dar n-au venit, n-aveam lumini aprinse
și nu ne adunasem împrejur,
ci culegeam din stelele prelinse
nectarul galaxiilor cel pur
și ne-ndopam cu grabă de furnici
nepăsători din cosmicul prinos,
am întâlnit, odată, mucenici,
dar s-au jertfit frumos pentru frumos.

cântecul apei

izvoarele, icoane ancestrale
și întrupări de calmă veșnicie
se caută, se află, se adună
în liniște deplină și târzie,
în valul spumegat al mării aspre
de dincolo de cele trecătoare
și-n cerul larg, pe care trec corăbii
cu licărul discret de lumânare;

bătrâne Lao, prundul îți păstrează
vagi spulberări de pași pe lângă ape
ce încă rătăcesc spre prea departe,
spre nicăieri și înspre prea aproape,
iar lângă maluri sălciile plecate
măsoară universul ce se frânge
și ia contur de apă-n fremătarea
izvoarelor ce ne tot urcă-n sânge.

cântecul casei

vin sărbători și risipesc speranță,
ca lupii-nfomețați vin sărbători
și hărtănesc omătul de pe clanță,
iar cerul geme lung din căpriori
și e frumos în clipa chinuită
cu aspre-mpodobiri sărbătorești,
iar vremuirea pare-n loc oprită
ca să pândească-n tihnă la ferești

și amiroase-n jur a pâine coaptă
și clopoțelii cântă în extaz
și din înalt s-a fost desprins o șoaptă
și lunecă aiurea pe obraz
și-i veșnicie în tării surpate
încât nu mai contează că-ndărăt
zac florile și frunzele uscate
sub giulgiul încleștatului omăt,

aprinse-s candelabrele solemne
deasupra lumii prinse-n sărbătoare
și-n grinda casei se arată semne
și-n cer e o ciudată-nfrigurare
și-o cosmică pe veci intoleranță
ce se întrupă iarăși în ninsori,
vin sărbători și risipesc speranță,
ca lupii-nfomețați vin sărbători.

cântecul vieții

când m-am desprins din stelele de sus
și am țipat și am rostit cuvinte,
purtam stigmatul blândului Iisus,
dar nu m-am priceput să iau aminte;
pășeam încet și-n jur erau fiare
și mi-au crescut și ghearele, și dinții,
încă purtam stigmatul stelare
dincolo de oblonul greu al minții;

mă rătăceam și nu știam că-mi pasă
orbecăind de-a lungul și de-a latul,
era în jur o goană furioasă
în care dispăru pe veci stigmatul,
iar scara lungă, rezemată-n cer,
căzu cu dâră ca o stea pribeagă
când am uitat că-s condamnat să sper,
că-s sorocit să-mi fie lumea dragă,

iar eu uram cu sângele aprins
orbecăirea asta inutilă,
deasupra cerul cu lumină nins
mi se părea o glumă infantilă
și-am aruncat, atunci, cu barda-n el
ca să îi scutur fructele de sus
și-a nins, atunci, cu cioburi de oțel
peste ce-a fost stigmatul lui Iisus

și a durut, și n-a durut, și-a fost
deasupra lumii lacomă de sine
o rugăciune tot mai fără rost,
șoptită de mulțimea de destine
ce s-au desprins și se desprind mereu
din prea aproape și din prea departe
ca să pășească înspre Dumnezeu,
dar rătăcindu-și calea înspre moarte;

deja-s cenușă, iarbă încolțind
și nu îmi fac iluzii că aș fi
cuvintele în iureș și-n colind
care deschid ferestrele spre zi,
deja-s ce-am fost și nu mai sunt nimic
în ceasul nopții mele ostenit
când înspre cer condeiul îmi ridic
și mă dărâm în pagină. Sfârșit.

cântecul iernii

mă-nfășuram în viscoliri pribege
ademenit de aspre viscoliri,
prin sat plângeau doar candeli de aramă
la căpătâiul tinerilor miri,
iar albul frământat de-un neastâmpăr
al cerului pitit pe sub ninsori
tăiase cale trainică spre stele
ce atârnav frumos de căpriori;

și mirosea a busuioc prin sate
și-a pâine coaptă-n țesturi mirosea,
era atât de cald și-atât de intim
în risipiri sălbatică de nea
încât am râs și parcă-am dat și chiot
să-mi înflorească stelele pe față
când acceptam cu-atâta bucurie
osânda mea vremelnică la viață,

fără să știu cu-ntreaga mea ființă
că voi păși mereu întru osândă,
fără să văd cum în lumina zilei
stau monștrii întâmplărilor la pândă,
fără s-aud prin freamătul subțire
al zilelor ce vin așa firesc
că mirii poartă candeli lângă creștet,
că mă tot sting când pare că trăiesc,

că din ninsori se tot desprind și cad
doar stele-ndatorând mereu cu moarte,
în vreme ce această irosire
se lasă-ncătușată într-o carte
cu file repezi, cu luciri de-o clipă,
cu litere stinghere, ireale;
ninge superb în iarna fără nume
în care am pășit încet pe cale.

cântecul sufletului

ca un desiș de târșuri încâlcit
istoria îmi sfârteca prin carne,
deasupra zodii tot mai ostenite
aceeași beznă o purtau în coarne
și-n întuneric firave făpturi
desprinse dintr-o cosmică ruptură
ademeneau lăuntrice speranțe
și le punea pecete peste gură

visând să-și facă sufletul armură,
să-și învelească trupurile-n el,
să-și bandajeze rănilor cu suflet
în ne-nțelesul, cosmicul măcel
atât de vag schițat în depărtare
pe zarea cu amurguri scăpătată
care-nveșmântă trupurile-n suflet
precum într-o armură-nsângerată.

cântecul constelației

era un șarpe încrustat pe cer
cu colți înfiți în nordicele spații
ce șuiera cu viscoliri abrupte
cătușe de îngheț pe generații
și-l tot vedeam cu botul lui de lup
amușinând doar nordice stihii
și sfârtecând, iar sângele curgea
ninsoare peste zările pustii;

se pustia pădurea sub îngheț
și se pitea, se gârbovea sub nea,
pândind dragonul cerului înalt
și numărându-l calmă stea cu stea,
iar toți ai mei se transformau în lupi
cu trup de șarpe ca să-i port în sânge
spre sângele urmașilor plâpând,
pe care-l simt lăuntric cum mă strânge.

cântecul fricii

ai fost și șef de triburi, și șaman,
și lupul haitei mursecându-i frici,
iar oameni-ți jertfiră câte-un an
sau câte-un veac din veacurile mici
mereu înspăimântați de veșnicie,
de ce nu e, dar și-ar dori să fie;

te-au tot păstrat drept lupul sângeros,
drept frică îndelungă și povară
și, uneori, ți-au mai adus prinos
doar umiliri târâșe de fiară,
doar flagelări de cosmică ființă
mereu în prăbușire prin credință;

înstrăinate-s dragostea, lumina,
dar și trăirea lor în demnitate,
deasupra lumii plumb apasă vina
și ispășiri păgâne de păcate,
de-aceea risc pedeapsă de rebel
și te trăiesc, de-o viață, dar altfel.

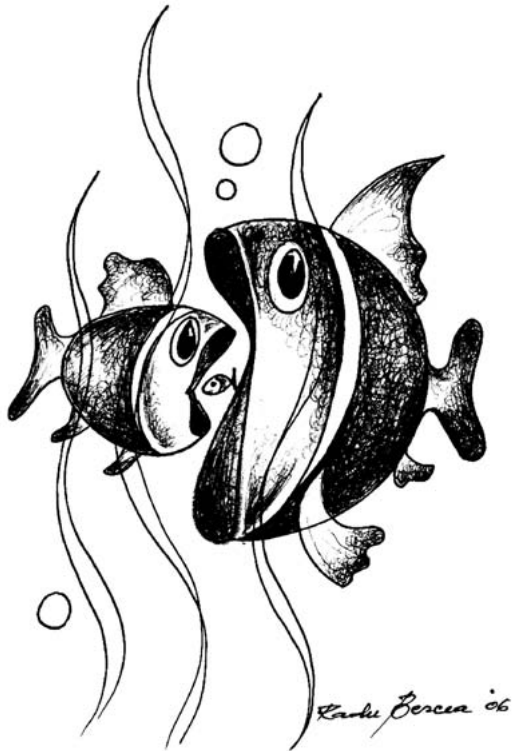

cântecul retoric

de ce tăcuse clopotul, de ce
se despletiră iarba și pădurea
și apele și pietrele și cerul
și depărtarea calmă de aiurea?
de ce îngenuncheau însângerații
suflând ca-n lumânări tremurătoare
în pumnii de revoltă încleștați,
dar strânși de umilință și răbdare?

de ce tăcu izvorul prins în stâncă,
încătușat în cruntă împietrire,
de ce muriră toți ca pelerinii
înșiruiți în curgeri și-n neștire
și cum se face că-i tot văd trecând
pe străzi înzorzonate de tumult,
de ce pășesc din naștere în nașteri
când au murit definitiv de mult?

de ce nedumeriri dezlănțuite
se răsucesc și răsucesc pumnale?
doar s-au văzut cuvintele pierind
vârtejuri de amiezi autumnale
și au rămas doar litere pe drum
ca niște spini sub vântul rostogol,
o, dacă-aș ști, o, dacă-aș ști de ce,
aș fi atât de pustiit și gol.

cântecul răscrucii

de-aici atâtea drumuri se desfac
și năvălesc în iureș spre lumină,
din rădăcina sfântului copac
ce doar cu drumuri zării se închină,
iar eu aștept un vifor frământat
să mă desprindă lacom, să mă ducă
pe drumul lui de lege și păcat
până în zare sau doar cât apucă;

am ostenit să tot atârn de ramuri,
să fiu o frunză fremătând cuminte,
să macin seve-n cosmice bairamuri
când, căzătoare, stelele-s morminte,
când toate-mi sunt și nu-mi mai sunt pe plac
în liniștea de-a pururea deplină
din care-atâtea drumuri se desfac
și năvălesc în iureș spre lumină.

cântecul chaldeic

cândva s-a scris cu degetul pe cer,
încă mai văd cum se preling cuvinte
ca sângele rănitului mister
chaldeic spre aducere aminte,
dar e târziu în noi și e uitare
și sufletul și-n prunc a-mbătrânit,
s-a pustiit de semne de-ntrebare
și de speranțe vii s-a pustiit,

iar cerul curge proaspăt și curat
peste pietrișuri care-i ies în cale
apa șoptind un alfabet uitat
în depărtări de-a pururea astrale
și îmi rămâne sufletul stingher
de parcă s-ar topi și s-ar dezmințe,
cândva s-a scris cu degetul pe cer,
încă mai văd cum se preling cuvinte...

cântecul ploii

lada cu zestre-i acoperită cu colbul uitării,
îi șterg colbul cu sufletul; ca-ntr-o naștere nouă
lacătul nu-l mai descui; calc pe marginea zării
coborâșul ursit; și e noapte; și plouă;

hei, nu plângeți!, le strig doar pădurilor mele,
în final, doar pădurile tuturor ne rămân;
pe lada cu zestre picură colburi mai grele;
nu există memorie; e târziu și-l îngân.

cântecul cobzarului

cobzar pribeag, tristețea nu există,
ci numai neputința ca o coasă
desprinsă din clipita ce persistă
în repetare leneșă, vâscoasă,
și nu există suferinți și jale,
ci numai renunțări și lașitate
drept jalonări în calea fără cale
înspre hotare pururi depărtate,

iar cântul tău, cu resemnări sublime,
precum un astru s-a topit pe lume
și a aprins făcliile-n mulțime
de parcă-ar vrea să sprijine, să-ndrume
desferecarea pașilor, cadența
mișcării aparente și confuze
și, când înstrăinată-i simt prezența,
sunt zborul unei biete buburuze

fixat pe cer cu grabă optimistă,
iar cerului de zboruri nu-i mai pasă,
cobzar pribeag, căci cerul nu există,
ci doar clipita, pururea drept coasă.

cântecul amintirilor

mi-am regăsit sufletul greu ca o cremene,
cosașii cântau când puneam pe cântare
stelele umede, luminile gemene
din cea mai lăuntrică îndepărtare,
iar timpul, o coasă, șuiera viscoliri
secerând, secerând cu o grabă nebună,
aveam mulți prieteni deveniți amintiri,
deveneam amintiri împreună

și cântam, toți cântam din lăutele sfinte
de parcă din cântec ne-am fi născut,
mi-am regăsit sufletul, pășea pe morminte,
pășeau și mormintele peste trecut.

cântecul apocalipsei

s-a-mbolnăvit definitiv planeta
și i se-aprind lumini la căpătâi,
prohodul o să-nceapă într-o noapte
ce va strivi lumina sub călcâi
și beznele vor fi nemăsurate,
deja le-aud cum vin ca un puhoi
ca să sugrume calmele neliniști
cu furișate pâlپări în noi;

din trupul meu și până după stele
s-a-mbolnăvit planeta și-i târziu,
iar clopotele-s roase de rugină
când picură clipite în pustiu,
când săvârșesc aceeași amăgire
la cumpăna nevoii de-a mai fi
și altceva decât banalul iures
al prelungirii nopților în zi,

iar noi mușcăm și devorăm prezentul
când colbul care suntem se tot duce
cu vânturile aspre și zălude
să învelim cu colburi peste cruce.

cântecul națiunii

drept ar fi fost să fim o națiune
cu file adunate-n cartea sfântă,
să auzim cum stelele se-adună
în brazdele din preajmă și cuvântă
sub pașii noștri uriași de-a pururi,
căci doar atunci am și putea pași
pe brazde și pe cerul de deasupra,
iar ierbile și stelele ne-ar ști,

însă ne-a fost ursit să fim doar gloate
mereu vrăjmașe, vânturând cenuși
din vremea vremii-ntr-un prezent continuu
ce-și arde promoroacele pe uși,
iar semnul nostru nu se mai întrupă
în ceruri calme sau pe-acest pământ
pe care-l pustiim numai cu pașii,
o zvârcolire searbădă pe vânt;

drept ar fi fost să fim și să rămână
o temelie amplă după noi,
dar e-ntuneric, plânge universul
și spală umbre cosmicele ploii.

cântecul veșniciei

am tot iubit acele ploii învăluite în tristețe
ca într-o mantie de gală croită doar din verde crud
când cerul parcă-n scufundare se hotăra să mă înghețe
în cea mai mică dintre stele cu licăr clătinat și ud,
ne potopise veșnicia cu revărsările acele
precum un plâns fără prihană din duiosie întrupat
și auzeam crescând pe umeri numai secundele rebele
din sângele în clocotire parcă din ceruri scăpătat;

era un fel de-nsingurare în împăcări prin ploii tihnite,
era o liniște deplină cum e doar somnul unui prunc,
pământu-și ridicase iarba ca o desime de cuțite
în care sufletul din mine îmi tot venea să îl arunc,
să-l văd, apoi, cum se ridică în aburii târzii de după
și cum se risipește-n ceruri contur al aripilor moi,
al unui zbor ca o părere ce fără voie se întrupă,
m-aș fi tot dus cu-acele aripi, mult am iubit acele ploii!

cântecul sevelor

aud cum seva-și sparge-ncet cătușa,
iar zilele în picuri se preling
dintr-un ceasornic uriaș cât bolta
din care stele umede mă ning
și mă-nfășoară în lumini ghimpoase
să dau obol de sânge și dureri
drept martor fără voie, însă martor
al ultimelor cosmice-nvieri;

tot mai departe sevele se-aud
și le percep în tihnă-nstrăinarea
când port povară vechile neliniști
cu care-ntunec fără veste zarea,
și ea însângerată și durută,
și ea o nostalgie în declin,
când seva sparge-nghețul, dând năvală
în clcotirea vieții, în destin,

și mă-nfășoară în lumini ghimpoase
să dau obol de sânge și dureri
drept martor fără voie, însă martor
al ultimelor cosmice-nvieri.

Karol Juncu '06

cântecul prietenilor

prietenii îți răscolesc sufletul, dă-le voie să caute,
îți vor răvăși sentimentele, dar n-au să fure nimic,
se vor mulțumi să petreacă pe tărâmul pustiu
al lăuntrului tău inamic
trototind pe cărări care vin dinspre ei
și le sunt pe deplin cunoscute,
prieteni abia își mai îndură singurătățile
dureoase, searbăde, mute,

și caută, caută, rostogolind cuvintele ca pe pietre
de parcă-n rănile pământului ceva s-ar ascunde,
de parcă, îndepărtându-ți solzii cuvintelor,
într-o lume ciudată-ar pătrunde,
iar tu te pavezi singurătate cu singurătate
și devii caldarâmul unor ploii ancestrale
care spală, de veacuri, urmele lor
depuse pe urmele tale.

cântecul labirintului

v-aș invita pe toți în labirint
ca să vă scap de cosmicul plictis
pășind după feștila de argint
peste-ntunicul abia ucis,
dar n-aveți timp din timpul ce se duce
în risipire lentă, fără rost,
iar eu nu știu să mă așez pe cruce
ca să-mi înfigeți cuiele în os
și nici nu am, pierdut în amintiri,
răspunsuri la-ntrebările nepuse,
deci nu pricep nevoia de martiri
sfârșind peste speranțele răpuse,

căci e stupid să deslușești speranță
în moartea ei atâta de nedreaptă,
în cerul ce se-așează peste clanță
doar ca ninsoare pură și-nțeleaptă,
când totul e doar calmă rătăcire
trăită drept dumnezeiesc alint
și v-aș tot da și nu v-aș da de știre,
de-aceea vă invit în labirint,

de-aceea, uneori, aprind feștile
și vă îndemn spre voi și mai departe,
apoi mă prăbușesc în niște file
aidoma cu stelele în moarte,
convins că ceru-i un imens orgoliu,
zidit peste orgolii efemere
înfășurate-n cosmicul lințoliu,
în labirint de spaime și tăcere,

în labirint ca un vârtej tomnatic
cu frunze colindând înspre aiurea,
în care-nsinguratu-i singuratic
și-l vindecă de toate doar pădurea.

cântecul sinelui

avea sufletul sălbatic desiş,
niciodată nu privise prin sine,
hei!, i-am strigat și eram un tăiş
de clopot ursit să se-nchine
numai sufletului, ecoului dus
și pierdut din departe-n departe;
altceva nu cred să-i fi spus,
nu știam nimic despre moarte,

apoi am oftat, prea târziu am oftat,
și-am tăcut cu tăcerile mele,
hei!, i-am tăcut ca un cer scufundat
în lăuntrul ultimei stele,
ca un geam i-am tăcut, ca o apă
ferecată în stânci, ca un cânt
i-am tăcut și, de-atunci, să mă-ncapă,
am fost brazda acestui pământ.

cântecul corbilor

deasupra noastră corbii stau la pândă
și prevestesc din moarte câte-o moarte,
deasupra corbii-s deși ca o osândă
rostită de un glas de prea departe
căruia ne-nchinăm și-i cerem milă,
deși nici nu căzurăm în păcat,
dar ne-nspăimântă pasărea ostilă
cu negrul zbor pe ceruri desenat

și ducem spaima drept poveri pe umăr
sub cerul plin de corbi și de teroare,
striviți de zboruri negre fără număr,
ademeniți de neguri în vârtoare,
în răsuciri bezmetice, nătânge
de umbre care ne golesc de toate
până ce umbra umbrelor ne frânge
și ne aruncă în eternitate,

în ce n-am fost, dar ne-am dorit să fim,
în ce nu e, dar tot sperăm să fie
când crucile-nfloresc în țintirim
o veșnic roditoare poezie
pe care n-am trăit-o niciodată,
deși zăcea în noi, în fiecare,
ca s-o purtăm mereu încătușată
cu dogme și-nchinări ucigătoare,

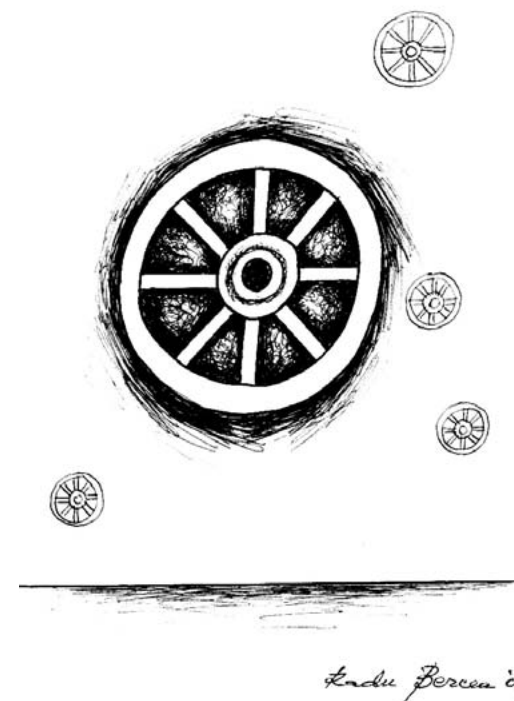
cu spaima spaimii pururea flămândă
ce mutilează vieți și le consumă,
deasupra-s corbii deși și stau la pândă
drept operă deplină și postumă.

cântecul rătăcirilor

ninsorile-au venit mult prea târziu,
era-ntuneric greu chiar și în file
de calendar, de carte și de viață
și în lumina fiecărei zile
sau poate că era doar o orbire
cu rătăciți și rătăcirile de cale
pe care-i înveleau întru uitare
ninsorile din urmă, triumfale,

ninsori ca o povară încruntată
desferecate calm din înălțime
și prăbușite ca niște valtrapuri
în beznă care freamătă-n mulțime
nostalgic, dureros, fără speranță,
cu împăcări și resemnări ursite
și duse-n cârcă pe făgașul vremii
de-aceleași chipuri tot mai ostenite;

dar nu contează, au venit ninsori,
s-a întrupat lumina și ne-a nins,
iar fiecare trup își pune aripi
ca să rămână sufletul învins
de vași neliniști, de zvâcniri difuze
întotdeauna însoțind ostile
ninsorile târzii, întunecoase
ce troienesc cu beznă și în file.

cântecul cuvintelor

ca niște ruine cuvintele zac prin oraș,
trecătorii le-nșfacă și le aruncă în cei fără vină,
se aud silabele zornăind ca un mânz nărăvaș
slobozit primăvara-n lumină;
undeva trebuie să existe un palat,
turlele poeziei încă lasă umbre pe cer,
iar deasupra atârnă un văzduh decupat
din real, din profund, din mister,

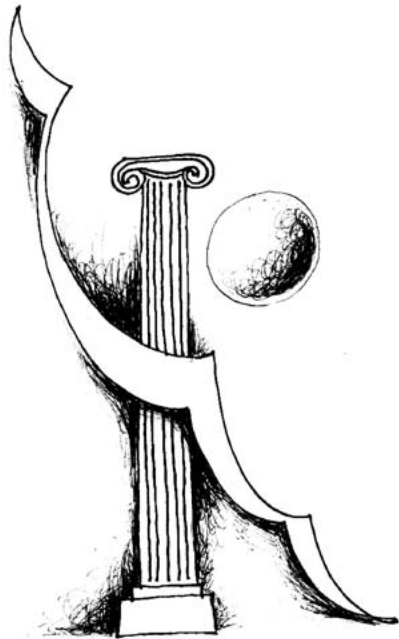
când pe străzi cei desculți se rănesc în silabe,
când și sângele se așează peste cheaguri uscate,
când și lacrimile se mută violent pe tarabe,
iar ziarele suferă de singurătate
și-i orașul bolnav de atâtea ruine
și-s ruinele semn și amurg de vecie,
când aud cum se-aruncă cu silabe în mine,
iar orașu-ncetează, dintr-odată, să fie.

cântecul înlănțuiților

întemnițați de-a valma pe pământ,
târând doar lanțul vremilor pe cale,
ne dezbrăcăm de suflet și cuvânt
în ceasul execuției finale
pe care-o așteptăm cu resemnare
și cu speranța unei alte vieți
cioplită-n orizonturi funerare
drept amăgirea unei dimineți,

dar e nevoie și de amăgire
în temnița numită existență
în care s-a făcut un fir subțire
o cosmică eternă aparență
de temnicer veghind întru cruzime
înșiruiți de prea supuși ocnași,
petrecere anostă de mulțime
care-și urmează calea fără pași,

de-aceea martor îmi va fi stejarul
că nu e voia mea să nu mai fiu,
că n-am ales, prin naștere, calvarul
de-a duce lanțul vremilor târziu,
mult prea târziu, deja căzut-au bezne
de-aici, de jos, și până sus, pe boltă,
însângerându-mi pe vecie glezna
să nu mai pot păși. Și mă revoltă.

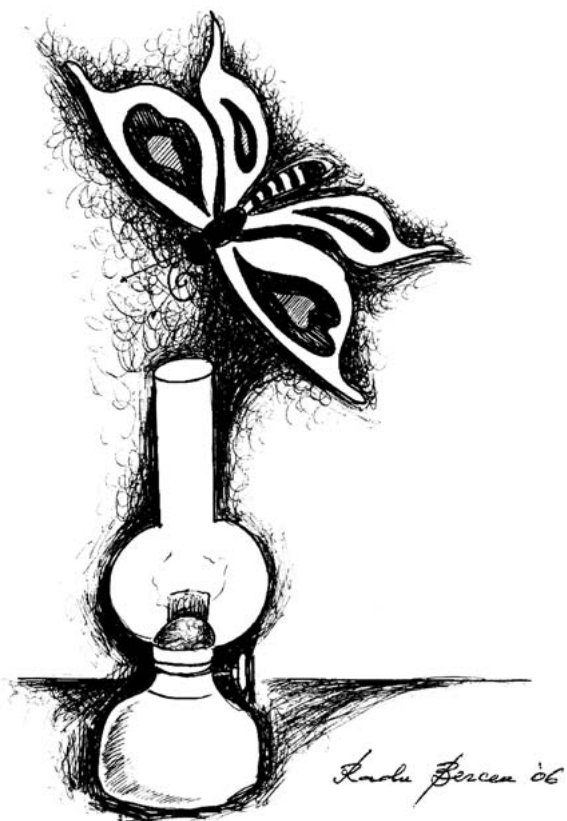
Radu Bercea '06

cântecul iubirii

am răscolit valiza de recrut,
dar în bagajul ei mistuitor
zăceau numai imagini din trecut
și poate că și-un ciob de viitor
străluminat și fără de contur,
ales din amăgirile finale,
din prada-ncrâncenată-a unui fur
al fructelor pe veci primordiale;

numai prezentul pare că lipsea,
căci nu-mi treceau pădurile prin sânge
purtând pecete vie steaua mea
și bolta-nsângerată ce se frânge
și lunecă nisip pe nisipoase,
pe mult prea nisipoase încă zile
prin care trec femeile frumoase
spre zări întunecate și ostile;

purtând valiza veche de recrut
sub genele în freamăt și în scapăr,
femeile sunt noul început
prin care mă închin ca să mă apăr.

cântecul târziurilor

neliniștea s-a risipit prin oraș,
pietrele ard și-ndelung o respiră,
mă despovărez de cuvinte chiuind, chiuind,
iar pe urmele lor numai pietre se-nșiră
și e frig prin oraș și-s copacii osoși
și-ntârzie și mugurii să țâșnească-n lumină,
numai pâcla neliniștii ca nisipul se scurge
într-o lespede grea, sufocantă, deplină;

clipa mea s-a prelins pe obraz, pe obraz,
s-a uscat pe obraz și-i cad solzii prin iarbă,
mă desprind din neliniști și mă lepăd de solzi,
iar amurgul începe dintr-odată să fiarbă
doar în sângele meu de cobzar ostenit
ce-și pierduse și cobza și chiar cântu-l pierduse,
e târziu, lumânarea frânge umbre prin casă,
ce risipă de umbre-i în târziuri, lisuse!

cântecul luminilor

învierea se va sărbători într-o noapte,
sălciile plângătoare și-au aprins luminile,
e timpul să ne înfășurăm în smerenie
căutând în adânc mai adânc rădăcinile,
dar calea-i pierdută, o genune piezișă
a frânt universul în mărunte nisipuri:
învierea se va sărbători în curând, în curând
semnele ei s-or întoarce pe chipuri

dezvelind doar peceți îndelung ignorate
prizoniere în sânge, în visuri, în fapte
aidoma rănilor ferecate pe cruce
cândva, într-o altă repetabilă noapte,
când toate dureau, când strângea universul
prin lăuntruri pustii, nesortite-nvierii,
în curând va veni chiar și noaptea aceea
închinată sublim primăverii.

cântecul adâncului

din adânc, din prea departe, curgea cartea înspre carte
și adună între file numai oameni, numai zile
ca și cum m-ar tot desparte și de viață, și de moarte,
doar ursindu-mă-n umile clipe pururea ostile
care mușcă și din mine sufletul pus să se-nchine
cerului de prea de sus, de o pasăre răpus
cu aripile ei fine în rostogoliri senine,
și de zori, și de apus, și de alte care nu-s;

de-aș mai fi, de m-aș afla pe sub licărul de stea
dintr-o altă galaxie stoarsă din vremelnicie,
sufletul nu l-aș mai da la-nchinat altcuiva,
ci l-aș ține ca să-mi fie ca un reazem numai mie,
nicăieri nu l-aș mai duce și l-aș răstigni pe cruce
de la mână înspre mână doar atât cât să-mi rămână
precum steaua care luce și a prins să mă usuce
până-n măduvă și vână, până-n creier, până-n până.

cântecul identității

foaie verde, leac mi-ai fost
și-nchinare fără seamăn
sub poveri de ceruri nalte
ce-mi ascund mereu un geamăn
și-i fac semn și-s foaie verde
și-l tot vindec de uitare
când mă furișez sub ceruri
și pândesc la drumul mare

să prad carele cu îngeri
care trec și se tot duc
înspre zarea care-ncepe
dinspre frunza unui nuc
ce s-a rătăcit cu mine
la uitatele răscruci
cu străjer doar o fântână
cu prea șubrede uluci

și-i târziu și-i foaie verde,
apa freamătă-n fântână
și se-nfoaie și se-nfoaie
verde-n curs și-n săptămână
transformând-o în clipită
și în frunza mea cea tristă,
iar de cat din nou la ceruri
geamănul nu mai există,

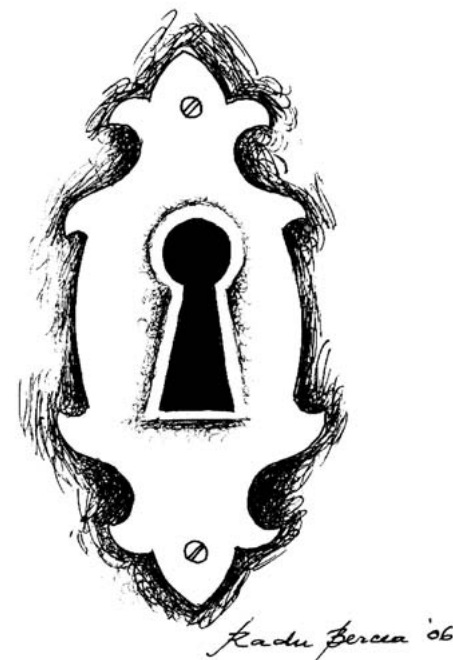
a urcat în foaie verde
și mă cheamă și mă-ndeamnă
să las drumul nepășit
de-nceputuri lungi de toamnă,
să las umbra la fântână
drept toiag fără stăpân,
foaie verde, foaie verde,
de te duci, cui mai rămân?

cântecul deslușirii

strigă strigătul și pică
pasăre rănită-n zbor
ba de razele de soare,
ba de umbra unui nor,
ba de iarba care mușcă
lacomă din cer subțire
și ascunde-n rădăcină
ultima neîmplinire,

ultima icoană spartă
de un șir de lumânări
care cată-n veșnicie
nici nu știu ce întâmplări,
iar pe mese mor de-a valma
lanuri și livezi amare
când, hrănindu-ne cu moarte,
presurăm numai uitare

peste strigătul ce strigă,
peste păsările sfinte,
peste ape ferecate
în vremelnice cuvinte
ce zidesc vremelnicie
doar prin șirul ce-l înșiră,
cum zici tu, bătrâne Lao,
strigătul când te inspiră.

cântecul runelor

în pribegia lor dezlănțuită
copacii ard de înfloriri nebune
în urbea noastră tot mai ostenită
de parcă-ar dezveli păgâne rune
în care doar ceasornicul măsoară
cu sunet sec pașirile buimace
când de deasupra cosmica povară
în niște vieți aiurea se desface

și-am tropotit și tropotim pe rune
în marșul fără sens ce ne devoră
și numai umbra ni se suprapune
pecingine subțire peste oră,
când ora trece dintr-o stea într-alta
și freamătă-n nevolnică mulțime
doar îndemnând la zbor înspre înalta
zidire-a vremii doar în înălțime

pe care o percepe și copacul
în nopțile spuzirilor cu stele
când numai el dezbracă zodiacul
de frunzele vremelnice și ele.

cântecul înnoptării

aici am să mor, între un cireș și o salcie curgătoare!,
mă destăinuiesc ierbii, încredințându-i cuvintele
din stocul păstrat în cămara cea mare
în care odihnesc numai fructele, sfintele
mărturii ale unor livezi pe vecie uitate
cu rădăcini înfipte în clipite pierdute;
aici mă voi despovăra de ultima singurătate,
între un cireș și o salcie a curgerii mute,

știu locul ales, l-am trăit mult prea mult
adânc cu adânc și șoaptă cu șoaptă
învățând să exist, să rostesc, să ascult
cum vremea-n prelingeri încete mă-nnoaptă,
mă-nnoaptă, mă-nnoaptă și mă las înnoptat
trăind voluptatea regăsirii de sine,
deasupra mea cerul cu fructe-ncărcat
creangă cu creangă a-nceput să se-ncline.

cântecul românilor

așa e neamul, cum l-am apucat,
nu scapără în pietre și-n semințe
și nu-și dorește alte biruințe,
nimic în plus de ceea ce i-i dat,
ci fericit el trage la edec
de umbra lui pe drumul desfundat
ce v-a rămâne cum l-a apucat
înșiruit cu umbre care trec.

cântecul viitorului

nu cerul plânse, ci am smuls din cer
noi, cei vremelnici, plânsul în cădere
să-nfășurăm în el numai tăcere
și teama ca un țurture de ger,
de frig galactic, lespede de gheață
strivindu-ne cu aspra ei cruzime,
iar sângele-l numim viitorime
și singura speranță ce se-nvață

din plânsul cosmic, deși nu există
nici plâns, nici milă dincolo de noi,
cei ce pășim doar curmeziș prin ploi
spre-o amăgire pururi optimistă,
spre amăgiri, nutriți cu amăgire,
trudind, grăbind cu pas amăgitor
și-nchipuind că dincolo de zbor
ne-om întrupa drept pasăre subțire,

drept pasăre, drept pasăre târzie
vâslind din aripile-acelea ce întrupă
ecoul lung al ploilor de după
pe care îl trăim drept poezie.

cântecul clipitei

există doar plecarea din știut
și dealul ars de cruci și de rugină
și plânsul îngrozit care se-nchină
icoanei calme-a calmului trecut
și poate că și cântecul există
ca să te pună-n lanțuri pe clipite,
dar să nu-ți pese, chiar de ți-i ursită
această frământare egoistă,

ci urcă-n crengi precum o adiere
de urme ireale, de atingeri
care vestesc doar ancestrale stingeri
în zărilor prelungi ca o părere
și odihnește frunzele amare
cu resemnarea ta de ape mute
prin care trec de-a valma doar știute
zvâcnirile clipitei milenare.

cântecul nostalgiilor

ieri-noapte, m-am rugat pentru prietenul necunoscut,
stelei lui m-am rugat, căci doar steaua i-o știu,
el rătăcind într-un alt început
din același sălbatic pustiu,
apoi i-am visat ritualic, păgân,
urmele pașilor răsfrânte în mine,
iată, i-am zis, acesta-i sufletul meu,
ție vrea să se-nchine,

mai târziu, m-am rugat pentru iubita necunoscută,
florii din câmp m-am rugat, căci drept floare o știu,
ea pășind depărtări și iubiri începute
dincolo de-acest enigmatic pustiu,
apoi am trăit-o și iar am tăcut
sleit de amar și osândă,
iată, i-am zis, sufletul meu
ca o mladă plâpândă,

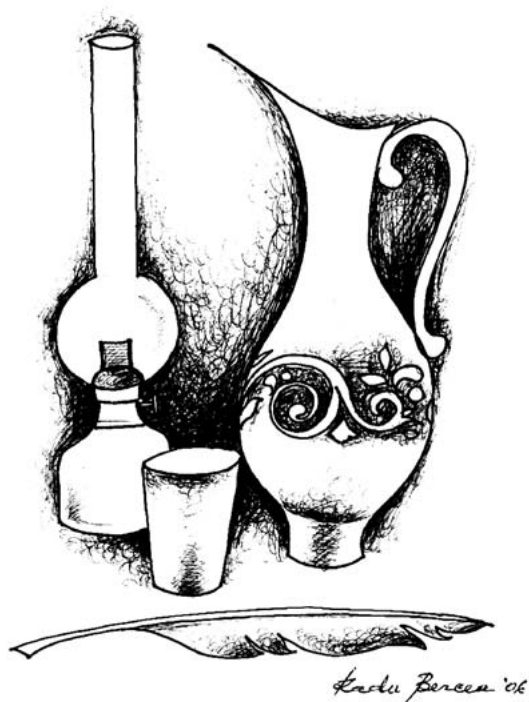
dar n-a fost să mai fie după-aceea nimic
decât zilele-n iureș tropotind, tropotind
peste sufletul meu, când încerc să-l ridic
și să-l scutur de colbul rănind
clipele lui, nostalgii de pripas
în istoria lumii grăbite,
iată-mă-s, suflete, numai eu ți-am rămas,
numai tu mi-ai rămas, răstignite!

cântecul risipirii

n-am să mai pot povesti mai departe
despre frângerii, parcă-i mult prea târziu,
firul ierbilor mele împarte
roua zilei trăită-n pustiu
și pe față se spală lumina
doar cu roua aceea, vestire
de tăceri întinse-n deplina
și uitata mea risipire,

în poveri, în aleanuri stângace,
în zvâcniri de piatră în scapăr
și-n pârjolul întins și rapace
doar cu rouă de care mă apăr,
doar cu rouă mi-i sufletul rouă:
spală-ți sufletul în sângele meu
și începe o dragoste nouă!,
mi-a șoptit, într-o zi, Dumnezeu

și am plâns îndelung și m-am dus
și-am pășit pe cărări rătăcite
de cuvintele mele răpus
ca și tine-n târziu, Răstignite!

cântecul castanilor

când s-au aprins și candelile-n castani
s-a clătinat adânc lumina zilei
și s-a deschis în cer cutia milei
ningându-ne cu vise și cu ani,
cu prea mulți ani, cu vise prea puține
și cu-un amar de fruct neîmplinit
ce-și sângeră veninul pe cuțit
când stelele încep să se închine

precum un fluier sfredelind litanii
sub streășina pădurii somnoroase
pe care-o cheamă-n depărtări duiioase
cu candelile aprinse doar castanii
amăgitori și ei în amăgirea
miracolelor noastre pământesti
când și asupra celor omenești
departele își pleacă-ncet privirea.

cântecul primăverii

prea multă bucurie-i prin crengi și pe câmp,
 primăvara-mi ademenește cuvintele, sfintele
 semne ale sufletului meu ostenit
 culege-le tu, trăiește-le, cântă-le
 și du-le pe deal, unde focuri s-aprind,
 vor arde mocnit, durabil, rapace,
 în vreme ce eu, înfășurându-mă-n beznă,
 suflet al ierbii păgâne m-oi face;

prea multă culoare năvălește-n lumină,
 abia de-o încape golul cel mare
 prin care cu lună îmi ursești suferință
 să poți să mă vindeci, după-aceea, cu soare,
 deci du-mă pe deal și mă-mprăstie dealului
 din spuza cuvintelor ritualic rostite;
 deja e târziu, iar pământul, rodind,
 înfige în mine mult prea multe cuțite.

cântecul stâlpului

treceau cobzarii și-i priveam cum trec
 spre dunga zării – lamă de cuțit,
 iar norii pregătiți pentru înec
 se prăbușeau imenși în asfințit
 și tot vibrau în clopote pribege
 iluzii închinat veșniciei
 îndătinată printr-un fel de lege
 ce spală numai talpa poeziei,

dar urmele rămân și le culeg
 din trecerea cobzarilor spre moarte
 și tu-mi vorbești de nu știu ce întreg
 crucificând aproapele-n departe
 și-mi și arăți adesea câte-un semn
 pe cer cioplit precum în stâlpul porții
 de câte ori încerc să te îndemn
 să nu mai dai crezare vieții, sorții,

rostogolirii noastre fără rost
 prin curgere buimacă de lumină,
 căci dacă sunt nu-nseamnă că am fost
 și că voi fi în vremea ce-o să vină,
 doar mi-am făcut poemele hotar
 să mă păzesc de-acele arbitrării
 prin care trec spre cerul funerar
 al nopților bolnave doar cobzarii.

cântecul întoarcerii

ca să mă-ntorc pe căile uitate
 mi-am pus armura grea de mercenar
 și armele pe veci însângerate
 de cântecul bătrânului cobzar,
 apoi m-am închinat într-un mesteacăn
 în felul meu pribeag, primejdios,
 și-am pus cuvinte lacome să treacă-n
 stigmatul blând al blândului Hristos

pe care l-am aflat în coaja albă
 a trunchiului cu stranii mlădieri,
 iar cerul de deasupra-și puse salbă
 din florile eternei primăveri,
 când eu priveam femeile dansând
 pe umbrele-mi uitate și zălude
 și-am fost nespus de fericit curând
 înțelegând că umbra mi se-aude

din zări în zări și-n trupuri de femeie,
 din dans în dans și până în apus
 ca o lumină lină ce-și descheie
 într-un răsfăț doar nasturii de sus,
 și-am râs atunci și n-a mai fost să-mi pese
 că voi păși pe căi ce nu le știu,
 că viața m-a fixat în cuie dese,
 că n-am trăit, cât mi-a fost dat să fiu,

și râd, de-atunci, de se-nspăimântă moartea
 și-și lasă coasa-n drumul de pripas
 și-aș trage-o brazdă pe colnic, dar cartea
 din mine smulge cât mi-a mai rămas
 din ce-aș fi vrut să fiu și nu se poate,
 din ce mi-a fost îngăduit să-ntrup
 până-a păși pe căile uitate
 cu furișări sălbatice de lup

deja rănit și înrăit de sânge,
 mușcând din stele cu un fel de ură
 atavică ce din vecii îl strânge
 înstrăinându-l pururi de natură,
 și râd cu lupii și dansez barbar
 cu lupii într-o cosmică angoasă,
 deși sunt singur în întoarceri, dar
 de-această-nsingurare nu-mi mai pasă.

cântecul...

cântecelor	5
noptii	8
zilei	9
regăsirii	11
mucenicilor	13
apei	14
casei	15
vieții	17
iernii	19
sufletului	21
constelației	22
fricii	23
retoric	25
răscrucii	27
chaldeic	28
ploii	29
cobzarului	30
amintirilor	32
apocalipsei	33
națiunii	35
veșniciei	37
sevelor	38
prietenilor	40
labirintului	41

sinelui.....	43
corbilor.....	44
rătăcirilor.....	46
cuvintelor.....	48
înlănțuitorilor.....	49
iubirii.....	51
târziurilor.....	53
luminilor.....	54
adâncului.....	55
identității.....	56
deslușirii.....	58
runelor.....	60
înnoptării.....	62
românilor.....	63
viitorului.....	64
clipitei.....	66
nostalgiilor.....	67
risipirii.....	69
castanilor.....	71
primăverii.....	72
stâlpului.....	73
întoarcerii.....	75